

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Starosty (...)
przy uczestnictwie Gminy A., M. J., T.y G. i L. M.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania Gminy A.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 13 lutego 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Gminy A. na rzecz T. G. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 marca 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni art. 2 ust. 2 i art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 6, poz. 32) jako przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. W ocenie skarżącego rozbieżność ta ma polegać na tym, że część orzecznictwa uznaje, iż samo wpisanie do ewidencji gruntów kogoś jako właściciela lub jako władającego nieruchomością, bez innych przejawów sprawowania władzy nad nieruchomością, nie może stanowić podstawy do ustalenia, że jest posiadaczem samoistnym nieruchomości, natomiast przeciwny nurt orzecznictwa przyjmuje, że wpisanie do ewidencji gruntów danej osoby jako władającej nieruchomością było nie tylko wystarczającym dowodem na objęcie przez nią nieruchomości w posiadanie samoistne, lecz wręcz tworzyło domniemanie prawne w tym zakresie.

W judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) jest spełniona, gdy w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Wskazana przez skarżącego rozbieżność w kwestii oceny charakteru wpisu do ewidencji gruntów na tle art. 2 ust. 2 i art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o ewidencji gruntów i budynków ma charakter pozorny. Powołane przez skarżącego orzeczenia, w tym przede wszystkim orzeczenia Sądu Najwyższego, zapadły na tle odmiennych stanów faktycznych. Z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2012 r., IV CSK 118/12 (nie publ.), wynika, że samo wpisanie Skarbu Państwa jako właściciela (lub władającego) do ewidencji gruntów, bez innych przejawów sprawowania przez niego władztwa nad nieruchomością, nie może być uznane za objęcie tej nieruchomości w posiadanie samoistne. Pogląd ten wyrażono

w sytuacji, w której stan odpowiadający treści wpisu do ewidencji gruntów nie wynikał z żadnych czynności prawnych lub faktycznych mających stanowić przejawy sprawowania przez Skarb Państwa władztwa nad nieruchomością. Natomiast w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2015 r., III CSK 435/14 (nie publ.), przypisano istotne znaczenie wpisowi do ewidencji gruntów Skarbu Państwa jako władającego nieruchomością, dokonanemu na podstawie określonych decyzji administracyjnych, które miały być źródłem jego uprawnień do tych nieruchomości, podkreślając, że chodzi o znaczenie wpisu w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów. Między wskazanymi postanowieniami Sądu Najwyższego nie występuje żadna rozbieżność, gdyż u ich podłoża leży założenie, że o ile sam wpis do ewidencji gruntów nie jest wystarczający dla wykazania objęcia nieruchomości w samoistne posiadanie, o tyle może mieć istotne znaczenie w kontekście innych okoliczności sprawy, stanowiących przejawy sprawowania władztwa nad nieruchomością.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 3 i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.

aj

r.g.